

„Риба риби гризе реп“, Јасминка Петровић
Учење о толеранцији

Ова књига је састављена из прича. Свака прича је за себе, реална, жива, интересантна.

Мој први утисак у вези са овом књигом је њен необичан наслов. Помислила сам да је чудно да једна брзалица буде наслов, то ме је и покренуло да је читам и откријем зашто је тако. Касније сам разумела зашто је баш ово наслов и да има везе са крајем књиге. Свидело ми се када Катарина после свих задиркивања због клемпавих ушију ипак оде са другом на утакмицу. Она је схватила да има другаре који је воле, а то нам је веома важно да знамо. Свидео ми се и онај део када дечак кога нико није волео стиче пријатеље. Тај осећај је диван, сви имамо потребу да се дружимо. Поучан део је и онај када девојчица која се подсмевала другој девојчици због наочара и сама добија наочаре. Поука ове приче је да се лоше лошим враћа. Крај ми се највише свидео. Дечак је научио да изговара брзалицу. А нас је научио да све можемо да научимо ако уложимо мало труда. Аутор је написао ово дело зато што је хтео да покаже да је важно бити задовољан собом и да се не треба ругати другима. Желео је да нам саопшти да су пријатељство и дружење важни и да несмемо да се ругамо и подсмевамо некоме зато што је другачији од нас. Ликови су овој књизи су јако занимљиви. Илија никада не одустаје и увек добије оно што жели. Љуба је дечак који се свима подсмева, али је спасио Катаринину мачку, мада није знао да је њена.

Ово је веома поучна књига са добрим примерима из свакодневног живота која ће сваког читаоца навести на дубока размишљања и преиспитивање.